

[Mimi Jakobsen]

vendigvis reagere sådan, fordi samfundet byder mig de vilkår, som samfundet gør.

Det er ikke noget reelt alternativ til en forherligelse af volden, og det er en farlig tendens. Jeg har tidligere været i hede diskussioner også i dette ting om børneteatrene, for det er en af de missioner, som visse grupper fører med sig rundt, denne opfattelse af, at det er samfundets skyld, og at jeg ikke har noget ansvar. Man skal sidde tilbage med en fornemmelse af, at det er synd for det unge menneske, der ifølge eget udsagn har smadret én til tomatmos. Det er synd for det unge menneske. Der er ingen bemærkninger om offeret, som var så uheldig at være søn af en mand, der ejer en fabrik. Det er ganske naturligt, at man har lyst til at slå en mand til tomatmos, fordi han er søn af en mand, der ejer en fabrik!

Hvis det er de budskaber, der skal bringes som et alternativ til forherligelsen af volden, synes jeg, det er et dårligt alternativ, og jeg vil gerne advare imod den ansvarsforflygtigelse, det er at lokke og forføre unge mennesker ind på nogle områder, hvor man burde vide bedre, når man var et voksent menneske. Det er en fantastisk farlig tendens, og den vil jeg gerne advare imod.

I øvrigt vil jeg altså takke både partiet venstre og ministeren for mange positive tilsgagn, både hvad angår den øgede patruljerings, og hvad angår de øgede politistyrker. Det må efter CDs opfattelse få nogle konsekvenser med hensyn til politiskolen, men det skal vi jo heller ikke diskutere i dag, det har vi en finanslovdebat til senere.

Foreløbig vil jeg sige tak for en positiv debat.

Wilhelm (VS):

Næst efter trafikken og arbejdspladsen, som tegner sig for langt de fleste af de alvorligere helbreds- og legemsbeskadigelser, er de farligste steder at opholde sig idrætspladsen og kernefamilien!

Det hjørne af volden, som dominerer denne debat både her og i pressen, nemlig den fysiske vold mod personer, har ikke hidtil været særlig omfattende i det danske samfund. Det er faktisk sådan, at kriminologer fra andre lande altid har været forundrede over, at kriminaliteten i de skandinaviske samfund er så usædvanlig lidt voldspræget.

Vi hører ofte – og det siges også i begrundelsen for denne forespørgsel – at dette er ved at ændre sig.

Kriminologen Flemming Balvig har i går i Information givet en grundig oversigt over, hvad man egentlig ved om udviklingen i antallet af voldsforbrydelser. Han påviser, at i hvert fald en væsentlig del af stigningen blot afspejler en ændret registreringspraksis.

Det skal ikke få os til at affinde os med det voldsniveau, der faktisk er, og især ikke, da vi er i færd med at skabe alle betingelser for, at det bliver stigende. De biologiske teorier om vold og aggression kan ikke være af større interesse i en politisk debat, helt bortset fra at de er tilbagevist af solide undersøgelser i de seneste år, er der også mere vejledning at hente, når volden opfattes som resultat af en social indlæringsproces.

Den norske kriminolog Nils Christie har forsøgt at beskrive på nok noget forenklet vis, at der er to former for voldsskabende samfundstyper. Den ene type er det lille, nære, isolerede samfund, f.eks. en bjerglandsby, hvor en alvorlig konflikt næsten kun kan løses ved, at den ene part udrydder den anden. Den anden type er det helt store og fuldkomne opsplittede samfund, hvor man kun flygtigt eller slet ikke kender hinanden, og hvor den gensidige styring derfor ikke virker og kriminaliteten således øges, for volds kriminalitetens vedkommende forstærket af, at det er helt ukendte personer, nærmest ligesom ting, man står over for.

Det danske samfund indeholder begge disse samfundstyper og udvikler sig endnu mere i retning af dem begge to på samme tid: betonbyerne og kernefamilien.

Det er muligt, at vi er på vej mod en øget volds kriminalitet begået mod tilfældige og sagesløse ofre på gaden, men det er stadig sådan, at den er langt mindre udtalt end volden hjemme i kernefamilien. Det er langt mindre risikabelt for kvinder og børn i henseende til overfaldsrisiko at tilbringe aftenen på Kongens Nytorv end at blive hjemme i familiens skød.

Hvert år indlægges et stort antal børn med hjernerytelse, knoglebrud, brandsår eller andre skader, men først i de sidste 10–15 år er man begyndt at få øjnene op for, at det ofte er resultat af forældrenes mishandling. Dog findes der stadig intet ordentligt materiale herhjemme fra. USA og England er læn-